

ren, gràcies a l'entrenament a què s'havia sotmès, fets els ulls en el Gran Excursionisme que tenia de fer-lo immortal? Aquest mateix que si un dia desvetlla admiració pel seu cos esplèndid, avui és el seu esperit el que brilla immortalitzat per la gesta de llançar-se al mig dels gels polars per a salvar, no importa qui sigui, encara que n'hagi rebut ofenses greus.

No vull pas dir amb tot això que sigui la feina del metge la de crear grans excursionistes. Déu no em permeti d'afirmar tal cosa. Però si que vull dir, que aquestes meravelles d'homes tindrien de fer-nos aixecar els ulls i moure el pensament tot raonant que amb un xic d'esforç, i recolzant-nos en el nostre ascendent moral sobre la joventut, bé podríem donar vida a algun petit—per petit que fos—Amundsen que algun dia potser nosaltres mateixos admiraríem meravellats.

* * *

És possible que molts companys en llegir això facin una rialleta compassiva pensant en un excés de bona fe per part nostra o facin una ganyota tot dient el clàssic: paraules, paraules i paraules. A aquests escèptics jo els puc dir que tinc proves materials de què dintre de l'excursionisme hi ha una llavor immensa a fer créixer i que l'esforç posat per uns quants companys en aquest sentit ja ha donat alguns bons resultats que amb temps i fermesa estem segurs de millorar molt més, encara.

Als qui entenguin i sentin sense esforç les meves paraules jo els prego que hi diguin la seva des d'aquestes planes i procurin, particularment, donar ocasió de veure'ns i parlar calmosament de totes aquelles coses que podríem fer, ja servint-nos del contacte diari amb la clientela o ajuntant a aquest estel de l'excursionisme que voldríem veure resplendir molt més, sempre en benefici de la nostra joventut i del nostre millorament.

